

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-310/18, EPSU i Goudriaan/Komisja, wniesione w dniu 19 grudnia 2019 r. przez European Federation of Public Service Unions (EPSU)

(Sprawa C-928/19 P)

(2020/C 68/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Federation of Public Service Unions (EPSU) (przedstawiciele: R. Arthur, solicitor, K. Apps, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Jan Willem Goudriaan

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 marca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z niniejszym odwołaniem oraz postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że niniejsze odwołanie jest dopuszczalne, ponieważ Sąd naruszył prawo.

ZARZUT 1: Dyrektywy przyjęte w drodze decyzji Rady na mocy art. 155 ust. 2 TFUE mają charakter ustawodawczy

Sąd błędnie zakwalifikował postępowanie na podstawie art. 154 i 155 TFUE jako postępowanie, w którym nie mogą zostać wydane akty prawne o charakterze ustawodawczym.

- a. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE przepisy przyjęte w ramach drugiej procedury mają takie same skutki jak inne dyrektywy.
- b. Traktat z Lizbony nie ograniczył roli partnerów społecznych ani nie zmienił charakteru przepisów przyjmowanych w ramach drugiej procedury.
- c. Przepisy przyjęte w drodze dyrektywy poprzez decyzję Rady mają nadal charakter ustawodawczy.
- d. Przepisy przyjęte w drodze dyrektywy poprzez decyzję Rady są aktami ustawodawczymi.
- e. Ewentualnie, jeżeli (czemu się zaprzecza) dyrektywy przyjęte w drodze decyzji Rady nie są aktami ustawodawczymi:
 - i. Stanowią one formę *lex specialis* o charakterze zasadniczo ustawodawczym, a nie wykonawczym.
 - ii. Mogą one mieć takie same skutki prawne jak przed rokiem 2007.

W związku z tym Sąd naruszył prawo, oddalając pierwszy zarzut wnoszącego odwołanie.

ZARZUT 2: wykładnia art. 154 i 155 TFUE

Sąd dokonał błędnej językowej, systemowej i teleologicznej wykładni art. 154 i 155 ust. 2 TFUE.

- a. Dokonana przez Sąd wykładnia art. 155 ust. 2 TFUE nie jest zgodna z jego wyraźnym brzmieniem.
- b. Sąd powinien był stwierdzić, że jeżeli reprezentatywni partnerzy społeczni osiągnęli porozumienie a porozumienie to nie jest niezgodne z prawem, Komisja ma obowiązek przedstawić Radzie projekt aktu prawnego po to, aby Rada podjęła decyzję na podstawie art. 155 ust. 2 akapit drugi TFUE.
- c. Sąd powinien był stwierdzić, że wybór metody wykonywania porozumień z zakresu polityki społecznej należy do partnerów społecznych, a nie do Komisji.
- d. Sąd powinien był stwierdzić, że Rada jest uprawniona do decydowania o niepodjęciu decyzji na mocy art. 155 ust. 2 akapit drugi TFUE, ale Komisja nie ma podobnych uprawnień.
- e. Sąd błędnie zinterpretował równowagę instytucjonalną art. 154 i 155 TFUE, rozszerzając uprawnienia Komisji poza wyraźne brzmienie tych postanowień, oraz błędnie zinterpretował skutki art. 13 i 17 TUE.
- f. Wykładnia dokonana przez Sąd jest sprzeczna z kontekstem tytułu X TFUE dotyczącego polityki społecznej i z art. 28 karty praw podstawowych UE.
- g. Sąd błędnie zinterpretował wyrok Sądu w sprawie UEAPME, przyznając Komisji szersze uprawnienia dyskrecyjne niż przysługujące Komisji przy prawidłowej wykładni.
- h. Sąd błędnie ocenił rolę Parlamentu w tym procesie na podstawie art. 154 i 155 TFUE.

W związku z tym Sąd naruszył prawo, oddalając pierwszy zarzut wnoszącego odwołanie.

ZARZUT 3: podejście preferencyjne do decyzji Komisji

Sąd błędnie stwierdził, że Komisji przysługuje szeroki zakres uznania politycznego przy podejmowaniu decyzji. Czyniąc to, Sąd:

- a. dokonał błędnej wykładni art. 154 i 155 TFUE oraz charakteru procesu dotyczącego partnerów społecznych, oraz
- b. popełnił błąd, dopatrując się podobieństw z europejską inicjatywą obywatelską.

W związku z tym Sąd naruszył prawo, oddalając drugi zarzut wnoszącego odwołanie.

ZARZUT 4: podejście do rozumowania Komisji zawartego w decyzji Komisji

Sąd błędnie utrzymał w mocy zgodność z prawem krótkiego uzasadnienia decyzji Komisji.

- a. Uzasadnienie podane przez Komisję w piśmie z dnia 6 marca 2018 r. było błędne pod względem prawnym i faktycznym.
- b. Komisja nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia dotyczącego odstąpienia od zapewnień zawartych we wcześniejszej korespondencji i opublikowanych przez nią komunikatach.
- c. Uzasadnienie podane w piśmie nie było uzasadnieniem, na które Komisja powołała się w swojej obronie lub podczas przesłuchania. Uzasadnienie to było również błędne pod względem prawnym i faktycznym.

Komisja nie działała zgodnie z art. 41 karty praw podstawowych UE.
